

τρι, ὅτε ἂν τὴν γνωρίζῃ, εἰμπορεύς νὰ ἐξ-
 απαύσῃ; Ρόδος τῆς Ἀνατολῆς (πάλι με
 συνεκίνησαν τὰ τρυφερά σου λογία.) Οὐρά-
 νιον θόλον, Ἀκακίαν (ἐλθούσῃς νὰ ἐπο-
 κλείσῃ γραμματισμὸν εἰς τὰ ἔξ τετράδια, τὰ
 ὅποια μοῦ ἐστειλῆς ἐσχάτως, ὅτε μοῦ ὄρει-
 λες 60 λεπτά.) Λίγυπτιανὴ Μούμιαν (κα-
 λῶς ἤθεες πάλιν εἰς τὴν προεσπᾶν μας Κηφι-
 στᾶν.) Ἀρθοῦσαν Νεότητα ([E] διὰ τὴν ὠ-
 ραίαν ἐπιστολήν) ἔγινε καλὰ ἡ μαμμά;) Νου-
 τοπούδαν τοῦ Μεσολόγγιου (αἱ Ἀσκήσεις
 δεκταί· πῶς εἶνε ὁ ἀδελφός;) Α. Ι. Ἀ. Γ. (ἡ
 διδραχμοῦ εἰσφορά σου διὰ «Ἑλληνοπαιδα»
 κατατέθη ὑπὸ στοιχεῖα Ν. Χ. Π. ὁ περὶ οὗ
 ἐρωτᾷς δὲν ἔχει ψευδῶνυμον.) Ἑλληνικὴν
 Νῆσον (τόμοις ἔστειλα· δὲν εἶνε ἀνάγκη
 «σπουδαίας ἀφορμῆς» διὰ νὰ μοῦ γράψῃς, οὐ-
 ποτὲ μὲ γαλλίζον αἱ ἐπιστολαὶ τῶν φίλων μου·
 ὅστε μὴ διαστᾷς καὶ μὴ ἀφίνῃς νὰ παρέρ-
 χεται ὀλοκλήρον ἔτος χωρὶς ἐπιστολήν.) Προη-
 γητὸν Ζεφύρου (ἂς ἐλπίσω λοιπὸν ὅτι θὰ με ἀπο-
 ζημιώσῃς· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν ἔχει ψευδῶ-
 νυμον.) Ἀγγελᾶν τῆς Νίκης ([E] διὰ τὴν
 ὠραίαν ἐπιστολήν.) Κ. Χ. Κωνσταντινου,
 Πολικὸν Ἀστέρι (σὲ συγχαίρω εὐχομαι τὴν
 αὐτὴν ἐπιτυχίαν εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν.) Ἐ-
 φρηθὸν τῶν Ἀντικειμήτων (βιβλια, αὐτὰ εἶνε
 τὰ καθαντὸ παιδικὰ πνεύματα.) Πρωτικὴν
 Καλύβην (ναί· ἀλλὰ περὶ ψευδῶνυμου δὲν
 ἐπιτρέπεται νὰ εἴπω.) Κυρίαρχον τῆς Θα-
 λάσσης (τὸν ὅποιον αἱ ἐξετάσεις ἀνέδει-
 ξαν πρῶτον μαθητὴν τῆς τάξεώς σου εὖγε!)
 Ταρλαμπούμαν (ἔστειλα «Διηγήματα»
 Ξενοπούλου· καλὸς εἶδες ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν
 τοῦ ἀντικτύπου σου, πολὺ ὀλίγα ἀκόμη μέ-
 νουν.) Νοσητὴν Ρομφαίαν ([EEE] διὰ τὴν
 ὠραίαν ἐπιστολήν.) Δέοντα τῆς Καιρω-
 νείας (τὸ γράμμα σου) πολὺ καλὸ· ἀλλὰ νὰ
 φρονίσῃς νὰ δυναμώσῃς εἰς τὰ ἑλληνικά· δὲν
 εἶνε εὐχάριστον νὰ μείνῃ κατεῖς εἰς τὴν ἰδίαν
 τάξιν.) Πύργον τῆς Πέτρας (καλὴ ἐρώτησις
 καὶ αὐτὴ καμνίαν φέρει· θὰ τὴν προτείνω.)
 Κολυμβητὴν Καρτεσιον (ἐνέκρινα καὶ ψ. ὠδῶ-
 νυμο· διὰ τὴν ἀελεθὴν σου.) Δωδώνην (σὺ
 ἄνωγες δὲν εἶσαι ἀπὸ ἐκεῖ οὐκ· ποῦ με δυσαρε-
 στοῦν· ἔγινε καλὰ ὁ ἀδελφός σου;) Νεκτοσύ-
 λακα (ποῦ τόπος νῆπαντῶ εἰς ὅλας τὰς ἐρω-
 τήσεις· ἂν ἄνωγες ἦτο καμνία σπουδαία, ἔνα-
 γράψῃς τὴν) Ἀθῶν καρδία, Τζάμον· Ἀνα-
 κατωμένον ([E] διὰ τὴν ἐυνοϊκωτάτην ἐπιστολήν·
 καὶ ὁ Ἀνανίας ἐπέλασε πολὺ· ἀλλὰ... νὰ μοῦ
 γράψῃς συχνότερα.) Θεσσαλομάγνην (ἐλαβον.)
 Κνασοῦν Νεῖλον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐξ-
 σπᾶσμα.) Κῆμα τοῦ Παλῆρου (ἔγιναν δεκταί.)
 Μακρολαίμην (βραβεῖον ἔστειλα.) Μυμητὴν
 τοῦ Σανταροῦ (σοῦ ἔστειλα τὸ Σῆμα διὰ νὰ
 το φορῆς· με ὑπερηφάνεαν καὶ χαράν.) Εἰρη-
 νὴν τὴν Ἀθηναίαν. Τύλλον Ὀσιόλιον (δε-
 κταί.) Λαμπρὸν Κιθαροῦδι (διεδόθησαν.) Ἐλ-
 ἰνη Ἀθλητὴν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστο-
 λήν· δὲν φαντάζεσαι τὰς χερὰς τῆς Κικῆς· κα-
 νὲν ἀπὸ τὸ γραμματισμὸν ποῦ τὴς ἔστειλας δὲν
 εἶχε.) Ἀθῶν τῆς Ἀροῦξας, Μελαγχολικὸν
 Ἐρημίτην (πολὺ σωστὰ τὰ λέξ· τὴν ποῦ ἔ-
 λειψεν ἡ ἀκωλουσιεργία· περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς
 συχνότερα.) Ἀκακίαν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπι-
 στολήν· ὁ Ἀνανίας· δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς εἰ-
 λικρινείας σου· διὰ τοῦς ἀγγελοῦντας ὠμίλη-
 σε· βλέπει, γενικῶς.) Ζαχαρίαν Καθιδουλίτην.
 Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον (δεκταί.) Πλοῖον τοῦ
 Δουναθῶος (βραβεῖον ἔστειλα· τὸ συλλυπητήρι-
 ὸν μοῦ διὰ τὸν θάνατον τοῦ θείου.) Καίμακι τῶν
 Σερρῶν (τὸ ψευδῶνυμον αὐτὸ σοῦ ἀνέκει ἀπὸ τοῦ
 1897 καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νέας ἐγκρίσεως· γρά-
 φε μοῦ λοιπὸν.) Ἀστέρα τῶν Χριστογεννίων (ἔ-
 στειλα· ἡ ψηφοφορία θὰ γίνῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ
 ἔτους.) Ρυάκιον (ἡ παρῆσταις τοῦ «Μυστικοῦ»
 ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐργασίαν· ἐβδόμη θὰ σὰς
 εἰδοποιήσω.) Μικρὸν Βολιώτην, κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 24 Ἀγούστου

Ὁ γόργος τῶν λύσεων, εἰ τοῦ ὁποῦ διὸν νὰ γράψω
 τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαίται ἰ-
 τῶ Γραφίῳ μας εἰς φακίλλου, ὅν ἕκαστος
 περιεχῆ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

321. Δεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτον μου εἶνε σύνδεσμος· εἰς τὴν γραμ-
 [ματικὴν,
 Τὸ δευτέρον μου θὰ ἰδῆς· εἰς πᾶσαν κεφαλὴν,
 Τὸ τρίτον μου εἶνε νησί, καὶ δὴ Ἑλληνικόν,
 Καὶ τ' ἄλλο αυτοκράτορα δηλοῖ Βυζαντινόν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περικλείου

322. Συλλαβόγραφος.
 Ἐν γράμμα, ἓνα μίριον κ' ἓν ἄλλο πάλιν
 [γράμμα,
 Μ' ἀντωνυμίαν ἦνωσα κ' ἕκαμα ἐν τῷ ἔμα
 Ἐν ὄνομα· μὴ σὰς φανῆ παρῶσο; ἡ λύσις,
 Ποῦ θὰ σὰς φέρῃ καύσωνος κ' ἰδρωτὸς ἀνα-
 [μνηστικῆς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀθῶος Καρδίας.
323. Αἰνίγμα.
 Μὲ κατάληξιν μὲν α— καὶ τὸν τόνον χαμηλὰ.
 Βίμαι, φίλε, στὰ φυτὰ.
 Μὲ κατάληξιν δὲ α— καὶ τὸν τόνον ὑψηλὰ,
 Βίμαι, φίλε, στὰ πτηνὰ.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀναγνώσεως Ἡῶς
21. Μαγικὴ Εἰκὼν.

1 Ἡπειρος, 2, Μέγας Ποιητῆς, 3, Συγ-
 γενῆς τῆς Δ. ἀπλάσεως, 4, Πρωτοβουσα εὐρωπαϊ-
 κῆ, 5, Πόλις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, 6,
 Παχύδερμον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λόλου.

330. Φωνηεντολόγον
 τς = νμς = πθ
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τοβόλου Οργῶς

331. Γρίφος.

η η 1 1
 η η 1 1
 η η 1 1
 η η 1 1

ὅστων κ' εἰ κλάδων
 Ἐστὴν ὑπὸ Ἰωάννου Α. Ἀθανασιάδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22.

225 Ἐστὶ (εἰς, τί, ἐστὶ, α) — 226. Ζαγορ-
 ἀγορᾶ. — 227. Ἀξέξ.

228. ΝΟΥΣ 229-231. 1, ὁ Τίγρης 2, ἡ
 ΟΙΔΑ Μῆλος (μῆλος;) 3, ἡ Πύλος
 ΥΔΩΡ (πύλος) — 232-236. Διὰ
 ΣΑΡΑ τοῦ Ρ. ῥόσος, ἀργία, ἀργά,
 πόρος, Πάρις. — 237. ΓΑΙΟΣ - ΤΙΤΟΣ
 (Γάτα, Ἀστία, Ἰσῆς, Ὀϊσός, Σησῆς)
 — 238. Ἀργία μῆτηρ κακίας. — 239. Ἡ ἐπα-
 νάστασις ἐξερράγη ἐν ἔτει χίλια διτακόσια εἴ-
 κοσι ἓνα· (1 ἐπ' ἀνὰ σίαις εἰς ἔξ - ἔρ Ἄγι
 ἐν ἔτει χίλια διτακόσια εἴκοσι ἓνα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ ὅτι τοῦδε συνδρομητῆς μας
 λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἔτος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
 ὀλίγοι τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὰ ἴσους λέξεις.]

Ἀναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτοῦρια. — Ξενο-
 φῶν Μ. Βελλιαντῆς, Παῖσι (Δ, 100)

Χιρετῶ ἀνεξαιρέτως διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Δια-
 απλάσεως. Δέχομαι ἀ. ταλ. ἀγὴν δελτοῦριον
 παντοχόθεν ὁμοστί. Ταχυδρομικὴ διεύθυνσις
 ἀσφαλῆς. — Σπουδῶ α Καχυρμάνην, Poste-
 tante, Πειραιᾶ (Δ, 101)

Πᾶσι τὴν ἀναλλαγὴν μέχρι νεωτέρας δηλώ-
 σεως. — Κωνστ. Δ. Μακρῆς. Ἀλεξάνδρεια.
 (Δ, 102)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
 (Ἰδρύθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΜΗ ΕΘΝΙΑ
 Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
 Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. χρ. 8

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην οἰουδέητου
 μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ
 Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτά 15
 Τὰ διπλὰ φύλλα λεπτά 30
 [Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ δὲ-
 νανται νάκοιτήσουν ὅλα τὰ δικαιώμα-
 τα τοῦ συνδρομητοῦ, πληρώνοντες ἐ-
 φάπαξ δι' ἓν ἔτος φρ. 1,20, καὶ διὰ τὸ
 Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰγορᾶζον τὸ φύλ-
 λον καὶ ἀπ' ἐπιθέτας ἐκ τοῦ Γραφείου. Ἀλλ'
 οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέ-
 πει νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς τινα τῶν ἐν τῇ πό-
 λει τῶν Πρακτικῶν τῆς Διαπλάσεως, ἡ-
 τοῦ τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν
 ἀναλάβῃ τὴν εὐγενῆ φροντίδα τῆς διαδόσεως
 τοῦ φύλλου μας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χωρᾶν ἡμῶν ὑπηρεσίαν
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ.: φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθῆναις
 Ὅδὸς Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 11^{ος} Ἐν Ἀθῆναις, 24 Ἰουλίου 1904 Ἔτος 76^{ον} — Ἀριθ. 32

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

Ν' ἀκούατε τὴν Καίτην, τί φωνὴς
 ἔβαλεν ἀπὸ τὴν χαράν της, ὅταν ἀνε-
 γνώρισε τὸ παιδί, πῦ εἶχε νὰ ἰδῆ ἐξ
 ὀλοκλήρου ἔτη!... Ἀλλὰ καὶ εἴκοσι ἂν
 ἐπενοῦσαν, αὐτὴ θ' ἀνεγνώριζεν ἀμέ-
 σως τὸν πρωτότοκον τῆς οἰκογενείας...
 Δὲν ἀναγνωρίζονται οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ
 μάτια, ἀλλὰ μὲ τὴν καρδίαν!

καλίαζε... τὸν ἐφιλοῦσε... ἔχυνε πο-
 τὰμι τὰ δάκρυα ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της.
 Καὶ ὁ γέρος ἀκόμη ἀμέβαλλε!

Τοὺς εἶπαν τότε πῶς ἐπενοῦσεν ἡ οἰ-
 κογένεια Χόβαρτ στὴν Ἀγγλίαν ὁ πα-
 τέρας, ἡ μήτηρ, τὰ παιδιὰ, τὰ κορί-
 ταια... ὅλα λαμπρά! Καὶ συχνὰ ἀνέφε-
 ραν στὴν ἑμιλίαν τῶν τὴν Καίτην καὶ
 τὸν ἄνδρα της... Δὲν τοὺς εἶχαν λησμο-
 νήσῃ. Ὁ Τζῶν μάλιστα τοὺς εἶχε φέρῃ
 ἐπίτηδες ἀπὸ ἓνα ὠραῖον δῶρον. Τέλος
 ὅσον καιρὸν θὰ ἔμενε ἐκεῖ ὁ «Γοργός»,

δὲν θὰ ἄφινεν ὁ Τζῶν οὔτε πρῶι οὔτε
 βράδῃ χωρὶς νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς φιλήσῃ.
 Ἐπειτα, ἀφοῦ ἐδέχθησαν οἱ ἐκδρομεῖς
 ἀπὸ ἓνα ποιητῆρα ῥώμι τῆς Ἰαματικῆς,
 ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ σπιτάκι τῶν δύο γε-
 ρόντων...

Ἐκαμαν καὶ εἰς τὴν Δομινίκαν τὰς
 ἐκδρομαίους τῶν οἱ φίλοι μας. Ἀνέστησαν
 μάλιστα καὶ εἰς τὸ βουνόν, τὸ ὅποιον φέ-
 ρει τὸ περιεργον ὄνομα Διαβολάκος. Ἀ-
 πὸ τὴν κορυφὴν τοῦ τὸ βλέμμα ἐκτείνε-
 ται εἰς ὅλην τὴν νῆσον, ἐπὶ ἐξοχῆς κα-
 λῶς καλλιεργημέ-
 νης, ἥτις ἐξασταλίζει
 σημαντικὸν εἰσόδημα
 ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῶν
 ὀπωρικῶν, ἀνεξαρτή-
 τως τῶν ἐσόδων τὰ
 ὅποια ἔχει ἡ νῆσος
 ἀπὸ τὸ θεῖαφι καὶ τὰ
 καφεόδενδρα.

Τὴν ἐπιούσαν, οἱ
 νεαροὶ ταξιδιωταὶ
 ἐπισκέφθησαν τὴν
 Πόλιν τῶν Καλά-
 μων.

Ἡ ἀναχώρησις
 τοῦ «Γοργοῦ» εἶχεν
 δρισηθὴ διὰ τὴν ἄλλην
 ἡμέραν, ἥτοι τὴν
 26 Ἀγούστου. Ἐνῶ
 λοιπὸν οἱ νεαροὶ μας
 περιηγητὰ ἔκαμναν
 τὸν περιπάτον τῶν
 εἰς τὴν παραλίαν,
 πρὸς τὸ βόρειον μέ-
 ρος τῆς πόλεως, ὁ
 Τζῶν Χόβαρτ ἐπήγε
 ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν
 Καίτην.

Τὴν στιγμήν καθ'
 ἣν ἔστρεφε νὰ εἰσελ-
 θῇ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς
 ὁδοὺς ποῦ εἶνε κά-
 θετοι πρὸς τὴν προ-
 κυμαίαν, τὸν ἐπλη-
 σίασεν ἓνας ἄνθρω-
 πος πενηντάρης πε-
 ρίπου, ναυτικὸς συν-
 ταξιοῦχος, ὁ ὁποῖος

τη εἶπε δεικνύων πέραν τῶν «Γοργόν» : — Εὐμόρφο καράβι, μικρέ μου κύριε, καὶ ὁποῖός εἶνε ναυτικός χαιρέται νὰ το βλέπη.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ, καὶ τόσο καλοτάξειδο καράβι, ὅσον καὶ εὐμόρφο... Ἐταξιδεύσαστε περίφημα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ἕως τὰς Ἀντίλλας.

— Ὡ! τὸ γνωρίζω... ἀπήντησεν ὁ ναυτικός, καθὼς γνωρίζω καὶ ὅλας ὅτι εἴθε οὐδὲς τοῦ κ. Χόβαρτ που εἶχεν στήν ὑπηρεσίαν του τὴν γρηῃ-Καίτη καὶ τὸν ἄνδρα τῆς...

— Μπα! τοὺς γνωρίζετε; — Εἴμεθα γείτονες, κύριε Τζῶν. — Λοιπὸν, πηγαίνω νὰ τοὺς ἀποχαιρέτησω, διότι αὐριοὶ ἀνχωροῦμεν...

— Τόσο γρήγορα; — Μάλιστα... Ἐρχομεν ἀκόμα νὰ πάμε στήν Μαρτινίκαν, τὴν Ἁγίαν Λουκίαν, τὴν Βαρβάδος...

— Τὸ ξέρω... τὸ ξέρω... Μά, δὲν μου λέτε, κύριε Τζῶν, ποῖος κυβερνᾷ τὸν «Γοργόν»;

— Ὁ πλοίαρχος Πάξτων. — Ὁ πλοίαρχος Πάξτων;... ἐπανελάθειν ὁ ναυτικός, Μά, τὸν γνωρίζω! τὸν γνωρίζω!

— Τὸν γνωρίζετε; — Ἀκούς ἐκεῖ, ἐρωτᾷ ἂν τον γνωρίζῃ ὁ Νεδ Μπέτλαρ... Καὶ βέβαια, τὸν γνωρίζω... Ἐταξιδεύσαμε κατὰ τὰ πελάγη τῶν Ἰνδιῶν, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνιζα... μὲ τὸ «Νορθούμπερλανδ»...

— Ὁποῦ ἦταν ὑπαρχος τότε, — ἓνας ἄνδρας καμμιὰ σαρανταρῖα χρόνων, δὲν εἶνε, θαρρῶ;

— Ἐπάνω κάτω, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ. — Λιγάκι κοντὸς καὶ χονδρός; — Ὅχι, μᾶλλον ὕψηλός καὶ ἀδύνατος...

— Μὲ κόκκινα μαλλιά; — Ὅχι... μαύρα. — Περιεργον!... ἐξώναξεν ὁ ναυτικός. Καὶ ἔμωσεν τὸν ἐνθυμούμαι, ὡς νὰ τον βλέπω ἐμπρός μου...

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ, ἀφοῦ τον γνωρίζετε, γιατί δὲν πηγαίνετε νὰ τον ὀρῆτε;... ὅλα χαρῆ πολὺ, ὅταν σφίξῃ τὸ χέρι ἐνὸς παλαιοῦ συντρόφου...

— Αὐτὸ σκεπεύω νὰ κάμω, κύριε Τζῶν. — Καὶ πρέπει νὰ πάτε σήμερα, ἀμέσως μάλιστα, διότι ὁ «Γοργός» πρόκειται νὰ φύγῃ αὐριοὶ πρῶτ-πρῶτ.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, κύριε Τζῶν ἔννοεῖται... δὲν θά τον ἀφίσω νὰ σαλπάρῃ χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν καπετάνιο του.

Ἐχωρίσθησαν. Ὁ Τζῶν διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐξοχικὸν τμήμα τῆς πόλεως, ἐνῶ ὁ ναυτικός ἐπήδησεν εἰς μίαν λέμβον καὶ ἐτράβηξε κατὰ τὸ τριάντιον.

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν δεξιὰν ἀκάλαν τοῦ πλοίου, ὁ Κόρτης, ὁ ὁποῖος ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἔσπευσε νὰ τον ἐρωτήσῃ:

— Αἱ! σύντροφε, τί γυρεύεις ἐδῶ; — Νὰ μιλήσω τοῦ πλοίαρχου Πάξτων.

— Τὸν γνωρίζεις;... ἠρώτησεν ὁ Κόρτης, ἀνήσυχος πολὺ. — Ἄν τον γνωρίζω, λέει!... Ἐταξιδεύσαμε δύο χρόνιζα μαζί στὸν ὠκεανό...

— Ἄ! ἀλήθεια. Καὶ τί τον θέλεις; — Καὶ θέλει ρώτημα;... Νὰ κουβεντιάσω λιγάκι μαζί του, πρὶν μὰς φύγῃ... Πάντα εἶνε εὐχαριστήσις, ἅμα ἀνταμόνη κανεὶς τοὺς παλαιούς φίλους, δὲν εἶν' ἔτσι, σύντροφε;...

— Ὅπως το λές, καὶ εἶνε! — Λοιπὸν, ἀνεβαίνω... — Ὁ πλοίαρχος Πάξτων δὲν εἶνε μέσα αὐτῆ τῆν ὥρα...

— Ὅθὰ τὸν περιμένω. — Περιττόν... Ὅθὰ ἐπιστρέψῃ πολὺ ἀργὰ τῆ νύχτα...

— Ἄτυχος εἶμαι! εἶπεν ὁ ναυτικός. — Ναί... ἀλήθεια πολὺ ἄτυχος! — Αὐριο... ὅμως... πρὶν σαλπάρῃ τὸ καράβι...

— Ἴσως... ἂν ἔχῃς τόση διάθεσι. — Ἀκούς ἐκεῖ, ἂν ἔχω διάθεσι νὰ δῶ τὸν πλοίαρχον Πάξτων!... Μὰ καὶ αὐτὸς θὰ ἔτρεχε νὰ μὲ ὀρῆ, ἂν τὸ ἤξευρε πῶς εἶμαι ἐδῶ...

— Δὲν ἀμφιβάλλω... ἀπήντησεν εἰρωνικῶς ὁ Κόρτης. — Εἰδοποίησέ τον λοιπὸν, σύντροφε, ἔτι ὁ Νεδ Μπέτλαρ... ὁ Νεδ Μπέτλαρ τοῦ «Νορθούμπερλανδ» ἦλθε νὰ τον χαιρετήσῃ...

— Δὲν θὰ λείψω... — Λοιπὸν... αὐριο μὲ τὸ καλό;... — Αὐριο!

Καὶ ὁ Νεδ Μπέτλαρ ἀβαράρησε τὴν βάρκαν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν προκυμαίαν.

Μόλις αὐτὸς ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὁ Κόρτης διηυθύνθη πρὸς τὸν θαλαμίσκον τοῦ Χάρρη Μάρκελ καὶ τον ἔκαμεν ἐνήμερον εἰς τὰ διατρέχοντα.

— Εἶνε φῶς φανερόν ὅτι αὐτὸς ὁ ναυτικός τον ἐγνώριζε, τὸν πλοίαρχον Πάξτων... εἶπεν ὁ ἀρχιπερατής. — Καὶ ὅτι ὅθ' ἔξαναγυρίσῃ αὐριοὶ τὸ πρῶτ! ἐπρόσθεσε ὁ Κόρτης.

— Ἄς ἔξαναγυρίσῃ! Δὲν θὰ μὰς εὐρῆ πλέον ἐδῶ! — Μά, ὁ «Γοργός» πρόκειται νὰ φύγῃ εἰς τὸς ἐννεὰ μίλις, Χάρρη... — Ὁ «Γοργός» θὰ φύγῃ τὴν ὥρα ποῦ πρέπει νὰ φύγῃ! ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ. Ἄλλα, οὔτε λέξιν νὰ μὴν ἀκούσουν γι' αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν οἱ ἐπιβάται...

— Ἄ! ναί... ὁ Μπέτλαρ... — Ἄ! ναί... ὁ Μπέτλαρ...

— Ἄ! ναί... ὁ Μπέτλαρ...

— Ἄ! ναί... ὁ Μπέτλαρ...

— Ἐννοεῖται, Χάρρη! Ἄδιάφορον ἔμωσεν... ἐγὼ θ' εἶδινα τὸ μερτικὸ μου ἀπὸ τὸ κομπόδεμα, γιὰ νὰ φεύγῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ νερά, ὅπου ὅλο ἀναποδιές μὰς τυχαίνουσι!

— Ἀκόμα δεκαπέντε ἡμέρες ὑπομονὴν καὶ φρόνησιν, Κόρτη, καὶ ὅλα θὰ τελειώσουν!

Ὅταν ὁ κ. Πάττερσων καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον, ἡ ὥρα ἦτο δέκα τῆς νυκτός. Ὁ Τζῶν Χόβαρτ εἶχεν ἀποχαιρέτησιν τὴν γρηῃ-Καίτη καὶ τὸν σύζυγόν τῆς. Φαντάζεσθε πλέον μὲ τί φίλιὰ καὶ μὲ τί χαιρετισματα τὸν ἐφόρτωσαν διὰ τὴν οἰκογένειάν του.

Εἶχαν κουρασθῆ πολὺ ἐκείνην τὴν ἡμέραν οἱ ἐπιβάται τοῦ «Γοργού». Δι' αὐτὸ ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκην ν' ἀναπαυθοῦν εἰς τὴν κουκέτ τῶν καὶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀποσυρθοῦν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των, ὅταν ὁ Τζῶν Χόβαρτ ἠρώτησεν ἂν ἦλθε κανένας γέρος θαλασσινός, λεγόμενος Νεδ Μπέτλαρ, ὁ ὁποῖος ἠθέλε νὰ δώσῃ γνωριμίαν τοῦ πλοίαρχου Πάξτων...

— Μάλιστα... ἀπήντησεν ὁ Κόρτης, ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος ἦτον ἐξω εἰς τὸ λιμεναρχεῖον...

— Λοιπὸν, αὐτὸς ὁ Μπέτλαρ θὰ ἔξαναγυρίσῃ αὐριοὶ, πρὶν σηκώσῃ τὴν ἀγκυραν;

— Ἐτσι τοῦλάχιστον εἶπε... ἀπήντησεν ὁ Κόρτης.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸ καρρὲ ἀνιηχοῦσεν ἀπὸ τὰ πλέον βροντόφωνα ρουχαλίσματα, τὰ ὅποια ἤμπορούσε νὰ τόνισῃ ὁμιλος ὑπαράδων τόσον κουρασμένων ἀπὸ τοὺς πολλοὺς δρόμους, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἐπρώτευσεν τὸ βαρυτόνισον φύσημα τῆς ἀναπνοῆς τοῦ κ. Πάττερσων.

Δὲν ἤκουσαν λοιπὸν καθόλου οἱ ἐπιβάται τοὺς κρότους τῆς ἀπάρεως, ὅταν, κατὰ τὰς τρεῖς τὸ πρῶτ, ὁ «Γοργός» ἀνοίξῃ τὰ πανιά του διὰ νὰ ἐξελεθῇ ἀπὸ τὸ Πόρτσμουθ.

Καὶ, μετὰ ἐξ ὥρας, ὅταν ἐβγήκαν εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἶδαν ὅτι εἶχαν καὶ ὅλας ἀπομακρυνθῆ πέντε ἢ ἕξ μίλια ἀπὸ τὴν Δομνίκαν, ὁ Μάργος Ἄνδερς καὶ ὁ Τωνῆς Ρενὼ δὲν ἐκρατήθησαν χωρὶς νὰ φωνάξουν:

— Μπα! ἐφύγαμε; — Ἐκαμαν πανιά χωρὶς ἔμας;... ἐπρόσθεσεν ὁ Τωνῆς.

— Ἐφοβήθηκα μὴν ἀλλάξῃ ὁ καιρός, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄφισα νὰ μου φύγῃ ὁ ἀπόγειος ἄνεμος τῆς νυκτός...

— Μά, αὐτὸς ὁ καιμένος ὁ Μπέτλαρ που εἶχε τόσην ἐπιθυμίαν νὰ σὰς ὀρῆ, πλοίαρχε Πάξτων; εἶπεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ.

— Ἄ! ναί... ὁ Μπέτλαρ...

— Ἄ! ναί... ὁ Μπέτλαρ...

— Ἄ! ναί... ὁ Μπέτλαρ...

— Ἄ! ναί... ὁ Μπέτλαρ...

τὸν θυμούμαι... κάποτε ἐταξιδεύσαμε μαζί, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ... Δὲν ἤμπορούσα δυστυχῶς νὰ περιμένω.

— Πόσο θὰ λυπηθῆ ὁ καιμένος! εἶπεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ: Ἄν καὶ δὲν γνωρίζω, ἂν θὰ σὰς ἀνεγνώριζεν... Ἐλεγε πῶς εἶθε κοντόχονδρος, μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γένεια...

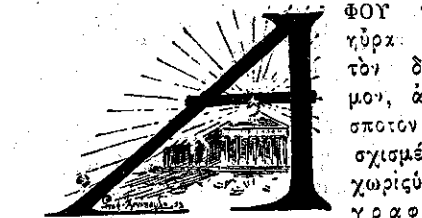
— Μπα! τὸν γέρο-ἔξαχμομένο! περιωρίσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρη Μάρκελ.

— Καλὰ λοιπὸν ἐκάμαμε καὶ ἐσαλπάρσαμε, ἐψιθύρουν ὁ Κόρτης εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ ναυκλήρου.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χάρπεντερ ἄμα σὺ συμβαίνουσι τέτοια, ἐκλεισθόντες τὴν ἀλυσίδα καὶ παρατάς στὸ φῶντο τὴν ἀγκυρα, ἐν ἀνάγκῃ!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΘΕΡΙΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

καὶ χωρὶς διεύθυνσιν, νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ το κάμω ὅτι θέλω. Καὶ τὸ δημοσιεύω.

Πρόκειται δι' ἓνα γράμμα, τὸ ὅποῖον κάποιος μικρὸς Ἀθηναῖος ἐστειλεν ἡ ἐπρόκειτο νὰ στείλῃ πρὸς φίλον του ἀποδημοῦντα. Δὲν εἰξεύρω τίνεστι ἂν τὸ χαρτί ποῦ ἦτο ἦτο σχεδὸν ἐπιστολῆς πρὸς ἀντιγραφὴν, ἢ ἂν ἦτο αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἐγκαταλειθεῖσα ἡμιτελής καὶ ἀρπαγείσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου...

Ἡ τύχη τῆς δὲν μὰς ἐνδιαφέρει μὰς ἐνδιαφέρει μόνον τὸ περιεχόμενον τῆς, καὶ ἰδοὺ μερικὰ ἀποσπάσματα.

«... Σὲ μακαρίζω, διότι ἐφυγες ἀπὸ τὴν σκοτισμένην λαύραν τῶν Ἀθηναίων, διὰ νὰ παραθερίσῃς εἰς τὴν δροσερὰν σου ἐξοχίαν. Τί ὠραία που θὰ εἶσαι εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... Προχθὲς ἐβλεπα τὴν ἀντολήν τῆς σεληνῆς ἀπὸ τὸν Ὑμηττόν. Τί ἐκτακτόν καὶ... πρῶτοφανα εἰς θέαμα. Ἀλήθεια, μὲ τοὺς τόσοσους ἤλεκτρικούς ἡλίους ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, κοντεύομεν νὰ λημονήσωμεν ὅτι ὑπάρχει καὶ φεγγάρι. Σὺ πάλιν εἰς τὸ βουνόν σου, θὰ κοντεύῃς νὰ λημονήσῃς ὅτι ὑπάρχει ἤλεκτρικὸν φῶς. Ἀλλὰ τί ἐξοχα φυσικὰ

«... Ἐπειτα εἶνε αἱ διασκεδάσεις, τὰ θεάματα, τὰ θεάματα. Καὶ φέτος εἶνε τόσα πολλά, ποῦ δὲν εἰξεύρομεν ποῦ νὰ πρωτοπάμε. Θεάτρα θέλεις; μέτρα: Ἀθηναῖοι, Ἀλάμπρα, Νέα Σικνή, Νεάπολις, Παντοπούλου. Ἀφίνω τὸν Ἀρνωτῆν μὲ τοὺς σκύλους του, ἀφίνω τοὺς διαφόρους Φασουλῆδες, ὅπου κάποτε συγγάζει ὁ καλλίτερος κόσμος. Εἰς τὸ Φάληρον παίζει Ἰταλικὸς θίασος, καὶ χορεύει ἡ Ταραντέλλα, ἡ ὠραία ἐκαίνη ταραντέλλα, ποῦ τόσον μὰς διασκεδάσε πέρυσι εἰς τὴν Ἐκθεσίαν. Εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος καθὲς βράδου εἶνε κινηματογράφος... δωρεάν»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

λωσ τε μὴ λησμονῆς, ὅτι τὸ ἄστὺ ἔχει τὰ προκτεταῖα του καὶ... τὰ ἀστεία του.

«Ἐπειδὴ τὸν χειμῶνα ἠχηκῶσθημεν νὰ ταξιδεύωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην χάριν τῆς υἱείας τοῦ μπαμπᾶ, ἀπεφασίσθη νὰ μὴ ταξιδεύσωμεν καὶ τὸ κλοκαῖρι, μὴ ταξιδεύωμεν μακρῶς» διότι μὴ πῶς δὲν ταξιδεύομεν καθημερινῶς; Πότε εἰς τὸ Φάληρον, πότε εἰς τὴν Κηφισσίαν, πότε εἰς τὰ Πατήσια, μίαν φορὰν εἰς τὴν Σαλαμίνα καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὴν Αἴγινα. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι σχεδὸν πάντοτε ἐπανερχόμεθα αὐθιμῆρον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου μὲ περιμένει τὸ ζεστό μου κρεβατάκι, — φεῦ, πολὺ ζεστόν! — καὶ ἡ στρατιὰ τῶν αἰμοδόρων κωνώπων, ἡ ὁποία ἐνεδρεῖε τὸ θῆμά τῆς...

«Συλλογιζόμενος αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴν, προσπαθῶ νὰ βραδύνω ὅσω τὸ δυνατὸν τὴν ὥραν τοῦ ὑπνου. Εὐτυχῶς ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ δὲν μου χαλοῦν τὰ σχέδια, καὶ ὡς νὰ θέλουσι νὰ νανταμείψουν τὸ ἄριστον, τὸ ὅποῖον φέτος ἐπῆρα διὰ πρῶτην φορὰν, μὲ πέρνουσι πάντοτε μαζὶ τῶν τῶ βράδου, ὅπου πηγαίνουσι καὶ ὅπου δὲν πηγαίνουσι. (Αὐτὸ ἀληθεύει κυριολεκτικῶς, διότι ὅταν δὲν πηγαίνουσι πρὸς τὸν βράδου μόνος μου δὲν βγαίνω ποτέ.)

«... Ἄ, φίλε μου! Ἐχομεν εἰς τὰς Ἀθήνας μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἔχετε βιβλία εἰς τὰ βουνά σας. Πρῶτον εἶνε τὰ γλαυκίματα, τὰ παγωτά, οἱ γρανίτες καὶ τὰ μούσ, διὰ τὰ ὅποια τρελαίνομαι. Ἐπειτα εἶνε αἱ διασκεδάσεις, τὰ θεάματα, τὰ θεάματα. Καὶ φέτος εἶνε τόσα πολλά, ποῦ δὲν εἰξεύρομεν ποῦ νὰ πρωτοπάμε. Θεάτρα θέλεις; μέτρα: Ἀθηναῖοι, Ἀλάμπρα, Νέα Σικνή, Νεάπολις, Παντοπούλου. Ἀφίνω τὸν Ἀρνωτῆν μὲ τοὺς σκύλους του, ἀφίνω τοὺς διαφόρους Φασουλῆδες, ὅπου κάποτε συγγάζει ὁ καλλίτερος κόσμος. Εἰς τὸ Φάληρον παίζει Ἰταλικὸς θίασος, καὶ χορεύει ἡ Ταραντέλλα, ἡ ὠραία ἐκαίνη ταραντέλλα, ποῦ τόσον μὰς διασκεδάσε πέρυσι εἰς τὴν Ἐκθεσίαν. Εἰς τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος καθὲς βράδου εἶνε κινηματογράφος... δωρεάν»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

«... εἰς τὸ Ζάππειον κἀκίον πυροτεχνήματα εἰς ὅλας διὰ τὰ καρινεῖα ὀρχήσεται, μουσικὰ καὶ φωνογράφοι... Ὅπου σταθῆς, θὰ διασκεδάσῃς. Παντοῦ κίνησις καὶ ζωὴ! πικρὸν ἤλεκτρικὸν φῶς καὶ χαρὰ...»

θεάματα ἀπολαμβάνεις! Μία ἀνατολή, μία δύσις, θὰ σε ἀποζημιώσουν βέβαια δι' ὅλας τὰς φαντασμαγορίας τῶν θεάτρων καὶ τῶν κινηματογραφέων, τὰς ὁποίας στερεῖσαι. Βλέπεις, καθὲς διαμονὴ ἔχει τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ. Αἱ Ἀθηναῖοι, ὡς θερινὴν δικιμονή, ἔχουν πολλὰ κατὰ: ζέστη, σκόνην, λειψυδρίαν, ἐνομοκράτεια, ξέθω καὶ ἐγὼ; Ἄλλ' εἰς ἀντιπαράθετον, πόσα εἶνε καὶ τὰ ὑπὲρ! Δι' αὐτὸ σοῦ ἐλεγα εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ μὴ νομίζῃς πῶς εἶμαι τελειῶς δυστυχῆς, ἐπειδὴ παραθερίζω φέτος εἰς τὰς Ἀθήνας. Σὲ βεβαίω ὅτι ὑπάρχουν ἡμέραι, ὅροι καὶ στιγμαί, ποῦ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχέστατον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΠΟΥΡΓΙΤΑΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

ΕΝΑ ΚΟΡΤΣΑΚΙ ΑΠΟ ΠΑΣΤΑ

Ἐπέρασαν ἀπάνω ἀπὸ δεκαπέντε ἡμέρες, — ἓνας σωστὸς αἰὼν!

Ὁ φίλος μας ὁ Σπουργιτάκης, ἐλευθέρως μέσα στὸ δωμάτιον, γυρίζει, ξαναγυρίζει καὶ στηρογυρίζει, μὲ ὕψος πολὺ περίεργον, ὀλόγυρα σὲ ἓνα κοριτσάκι πολὺ περίεργον ἐπίσης: μιὰ μικρούλα κουκλίτσα, ποῦ ἐκείνο τὸ πρῶτὴν ἐχάρισαν στὴν Ἄννα.

Ἡ κουκλίτσα αὐτὴ ἔχει χρυσὰ μαλλάκια, φορεῖ ἓνα ὠραῖο σκουφάκι, ἔχει προσωπάκι ὀλοστρόγγυλο καὶ ροδοκόκκινο, παχουλά χεράκια καὶ ποδαράκια, κόκκινα παπουτσάκια, τόσο δὲ μικρούλκα σὰν σταφυλόφρωγες, καὶ φορεματάκι ἄσπρο μὲ μαδιές βούλλες. Μοιάζει πολὺ μὲ τὴν κυρά του, ἐκτὸς μόνον εἰς τὰ μάτια. Τῆς κουκλίτσας τὰ μάτια εἶνε μαῦρα, ὅπως τὰ δικά του μάτια — τοῦ κ. Σπουργιτάκη.

— Πρόσεξε μὴν τὴν σπάσης, λέγει στὴν Ἄννα ἡ μητέρα της· σπάζει πολὺ εὐκόλως, γιατί εἶνε ὅλη καμωμένη ἀπὸ πᾶστα.

Ὁ Σπουργιτάκης τὸ ἀκούει, καὶ... πετᾷ κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν χαρὰ του.

Μιὰ μικρούλα κουκλίτσα...

Ἄνοιγει, νά! τόσο τὸ στόμα του!... Ἐνα κοριτσάκι, ἀπὸ πᾶστα ἄσπρη καὶ ροδοκόκκινη, εἶνε ἐμπρὸς του... Ὁ λαχαροπλάστης βέβαια θὰ τὸ ἐξύμωσε ἔτσι, γιὰ τὸν κύριον Σπουργιτάκη!... Τί νόστιμο γλύκισμα ποῦ θὰ εἶνε!...

Καὶ πλησιάζει, κηδηχτὸς καὶ γελαστός.

— Μπα! τί νόστιμο ποῦ εἶνε! λέγει ἡ Ἄννα, ἀμα εἶδε τὸ σύμπλεγμα τῆς κούκλας καὶ τοῦ σπουργίτη.

Ἦταν, ἀλήθεια, γιὰ ζωγράφισμα!

Ὁ Σπουργιτάκης ἀρχίζει καὶ δαγκάνει, καὶ προσπαθεῖ νὰ μασήσῃ τὰ χεράκια τῆς κούκλας... Τί σκληρὰ ποῦ εἶνε!... Χωρὶς ἄλλο τὴν ἐπα-

ράφηρε ὁ φούρνος τὴν πᾶστα... Καὶ δαγκάνει δυνατώτερα.

— Σπουργιτάκη! Τί κάνεις αὐτοῦ; Ἄντι νά τὴν φιλήσῃς, ἐσύ τὴν δαγκάνεις, τὴ Λιλέττα;

Ἡ Ἄννα γελά καὶ σηκώνει τὴν κουκλίτσα ἀπὸ τὸ τραπέζι, ὅπου τὴν εἶχε καθισμένην, καὶ τὴν βάζει στὴν ἀγκαλιά της νὰ κοιμηθῇ... Τὰ μικρούλκα βλέφαρα σφαλοῦν τότε καὶ κρῦβουν τὰ μαῦρα ματάκια.

Τὰ χάνει ὁ Σπουργιτάκης. Καλὲ, ἐκείνο τὸ κοριτσάκι, ποῦ ἔλεγον τάχα πῶς εἶνε ἀπὸ πᾶστα, εἶνε ζωντανό, ἀφοῦ ἀνοιγοσφαλᾷ τὰ μάτια του!...

Βλέπει τὴν Ἄννα πού το κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της: «Κάνει τὸν κακιωμένο» καὶ το χαϊδεύει, καὶ το νανουρίζει—καὶ θυμώνει ὁ κύριος. Κάθεται καὶ κάμνει τὸν κακιωμένο, καὶ ἀγριοκυττάζει.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΛΗ

Ὁ στρατηγὸς Ροβέρτος Λη, ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς στρατηλάτης καὶ διοικητὴς τῆς πολιτείας Βιργινίας, ὁστις διεκρίθη κατὰ τὸν Ἐνωτικὸν πόλεμον τοῦ 1864, ἐταξείδευε μίαν ἡμέραν μὲ τὸν τροχιδρόμον. Εἰς ἓνα σταθμὸν, μίαν γρατὰ μὲ πτωχικά ἐνδύματα ἀνέβη εἰς τὸ βαγόνι, τὸ ὅπολον ἦτο γεμάτο ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ πολίτας. Ἡ γρατὰ ἐφθασεν ἕως τὴν ἄκραν τοῦ βαγονίου ζητοῦσα νὰ εὔρη θέσιν νὰ καθῆσθαι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐσηκώθη πρὸς χάριν της. Ὅταν τέλος ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς τὸν στρατηγόν, αὐτὸς τῆς ἐπρόσφερε τὴν ἰδικὴν του θέσιν. Ἀμέσως τότε ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐπιβάται ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ δώσουν τὰς θέσεις των εἰς τὸν στρατηγόν.

— Ὁχι, κύριοι, ἀπήντησεν ὁ Λη· ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε θέσις διὰ μίαν ἀδύνατην καὶ γρατᾶν κυρίαν, δὲν ὑπάρχει οὔτε δι' ἐμέ.

Καὶ ἔμεινε ὀρθός. Ἀλλὰ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὅλοι οἱ ἐπιβάται, σιγά-σιγά, ἔσπευσαν νὰ φύγουν τότε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βαγόνι, ὅπου ἔμειναν μόνον μὲ ὄλην τὴν εὐρυχωρίαν ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ γρατὰ. Τοὺς εἶχαν ἐντριπίσῃ τὸ μάθημα τοῦ Λη...

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Η ΒΕΡΓΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν βεράνδαν τοῦ πύργου, ὁ Μάριος, ἡ Ἄγνη καὶ ἐγώ, τῆς «εἶχε περάσῃ» ἐντελῶς τῆς ἀδελφούλας μας.

— Νὰ μὴν το ποῦμε τῆς μαμμᾶς καὶ τὴ μαλώσῃ, τὴν καϊμένη τὴ Φρόσω! μᾶς εἶπε.

— Δὲν θὰ το ποῦμε!

— Πᾶμε τώρα νὰ τὴ βροῦμε, νὰ φιληθῆτε καὶ ν' ἀγαπήσετε... ἐπρόσθεσεν ὁ Μάριος.

Ἀλλὰ ἡ Φρόσω δὲν ἐραίνετο πούθενά. Ἐρωτήσαμεν τὰ ἄλλα παιδιά, ἂν τὴν εἶδαν· ἔχι! Ἀνέθηκα ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιόν της· τίποτε!

— Κάπου θὰ εἶνε κρυμμένη, μέσα στὰ δένδρα, παρετήρησεν ὁ Μάριος. Ἀρῆστέ με, νὰ πάγω μόνος μου νὰ τὴν φέρω.

Καὶ ἐξεκίνησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου, ὅπου τὰ πορτοκαλόδενδρα ἦσαν πυκνότερα. Κάποτε κάποτε ἤκούσαμεν τὴν φωνὴν του, εἰς διαφόρους ἀποστάσεις ἀπὸ τὸν πύργον:

— Φρόσω!... Φρόσω!...

Ἡ Ἄγνη μετ' ὀλίγον μὲ ἄρισε, καὶ ἐπῆγε νὰ παίξῃ μὲ τὸν ἀγαπημένον της Πέτρον, τὸν δίδυμόν της ἀδελφόν. Ἐγὼ ἐκάθησα εἰς τὴν βεράνδαν, καὶ ἐπερίμενα...

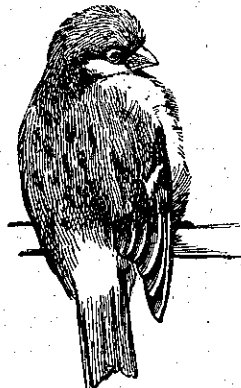
Εἶνε ἐπ'ἀνάγκης νὰ σημειώσω ἐδῶ, ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῆς διηγήσεώς μου συνέβησαν χωρὶς νὰ ἦμαι ἐγὼ παρούσα, αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς. Τὰ διηγούμαι λοιπὸν ὅπως τὰ ἤκουσα κατόπιν ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ἀπὸ τὰ ἀδελφια μου, καὶ ἀπὸ τὴν ἐξαδελφὴν μου τὴν Ἰδιαν. Ἐτσι καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ὁ συνδυασμὸς τῶν πληροφοριῶν των μοῦ ἐπιτρέπει νὰ παρακολουθῆσω τὸν Μάριον εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς Φρόσως.

Τὸ προαίσθημά του δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσῃ. Τὴν συνήτησε πραγματικῶς εἰς τὸ σκιερώτερον σημεῖον τοῦ κτήματος. Ἐστῆκετο ὀρθή, μὲ τὸ δεξιὸ χερὶ ἀκομμιζόμενον εἰς τὸν κορμλινὸν δένδρου, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ χερὶ τῆς ἐστήριξε τὸ μέτωπόν της. Ἡ μαῦρὸν φούστα της ἦτο γεμάτη χώματι, καὶ τὰ μαλλιά της ἐπλεχῆ ἦσαν ριγμένα στοὺς ὤμους της.

Ἐστᾶθη ὁ Μάριος εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι περικου βημάτων, καὶ τῆς ἐφώνησε: — Φρόσω, τί κάνεις αὐτοῦ;

Ἐστρεψε ἐκείνη, καὶ, μόλις τὸν εἶδε, ἔκκμην φτερὰ τὰ πόδια της. Ἐστρεψε μὲ ὄλην τῆς τὴν δὴναμιν νὰ φύγῃ καὶ ἐφθᾶς πολὺ γρήγορὰ ἕως τὸν λαχνόκηπτον... Ὁ Μάριος δὲν ἐστρεψε νὰ τὴν φθάσῃ.

— Μάριε! Ὅθι μού τὴ δώσης ἐμένα, ἐρχίσθη μ' αὐτὴν τὸν Μάριον στὴς ξυλῆς,

Κάνει τὸν κακιωμένο

« Ἄς τὴν ἀφίσω, ἐσκέφθη, χωρὶς νὰ τὴν ξαναζωνάξω· ἄμα ἰδῆ ὅτι ἀδιαφορῶ δι' αὐτὴν, μόνη τῆς θὰ γυρίσῃ.»

Ἐξηκολούθησε λοιπὸν ἡσυχά-ἡσυχά τὸν δρόμον του. Ἐβγαλε τὸν σουγιὰ του, ἔκοψε μιὰ ἴσιχ βέργα ἀπὸ ἓνα δένδρον, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν πελεκᾷ καὶ νὰ τῆς βγάλῃ τὸν φλοιόν.

Ἡ Φρόσω τὸν ἐβλεπε ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου εἶχε σταθῆ διὰ νὰ ἑκποστᾷ ἀπὸ τὸ τρέξιμόν. Τὸν ἐβλεπε, καὶ τῆς ἐφαίνετο πολὺ συμπαθητικὸ ἀγόρι. Ὅπως μοῦ ἔλεγε μόνη τῆς ἀργότερα, — ἀπὸ πολὺ μικρὸ κοριτσάκι ἡ μόνη τῆς ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἔχῃ ἀδελφία ἢ τουλάχιστον συγγενεὶς τῆς ἡλικίας της διὰ νὰ ζῇ καὶ νὰ παίξῃ μαζί των. Εἰς τὴν Βλαχίαν δὲν εἶχε κανένα τέτοιον φίλον ἢ καϊμένην, καὶ ἀπὸ τότε ποῦ ἔχασε τὴν μητέρα της, ἠσθάνετο δι' ἡτο ὀλομόναχον εἰς τὸν κόσμον. Δι' αὐτό, ὅταν πρωτοεἶδε τὴν Ἄγνην μὲ τὰ ξανθὰ μαλλάκια της καὶ τὸ γλυκὸ προσωπάκι της, τόσο ἐγοητεύθη ὥστε ἀμέσως τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν κάμῃ ἀδελφὴν της. Ὁ Μάριος δὲν ἦτο τόσο εὐμορφος σὰν τὴν Ἄγνην, ἐφαίνετο ὅμως δυνατὸς καὶ καλός. Ἄχ! νὰ ἴμπορούσε νὰ τὸν εἶχε ἀδελφὸν της!

Δὲν ἐφυγε αὐτὴν τὴν φορὰν, ὅταν τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ. Ὑψωσε μόνον τὴν φωνὴν της, μόλις ἐκεῖνος ἐσταμάτησε καὶ ἔκαμνε ὅτι ἐκύτταζε μὲ προσοχὴν τὴν κορυφὴν μιᾶς λεμονιάς.

— Ἄν θέλῃς νὰ μου πῆς τίποτε, ἔλα κοντά μου! τοῦ ἐφώνησε.

— Ὁχι, ἀπήντησε ὁ Μάριος· ἐσύ πρέπει νὰ ἔλθῃς. Σὲ περιμένω ἐδῶ, νὰ σε πάρω ἀπὸ τὸ χερὶ, νὰ πάμε στὸ σπίτι.

— Δὲν ἐρχομαι! Δὲν το κουνῶ ἀπ' ἐδῶ!

— Πολὺ καλά, ἀπήντησεν ὁ Μάριος.

Καὶ ὁ σουγιὰς του εἰς ἔργον. Ἡ βέργα σιγά-σιγά ἐκαθαρίσθη ἐντελῶς καὶ μετεβλήθη εἰς κομψότατον ραβδάκι. Ἡ Φρόσω ἐκύτταζε ἀπὸ μακρὰν αὐτὴν τὴν δισκέδασιν τοῦ Μαρίου, καὶ ἤρχισε νὰ ζηλεύῃ. Ἐπίστωσε μάλιστα, ὅταν ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὴ, ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ κτήματος, ἐκάθητο καὶ ἔκλαιε, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, τὰ φτωχόπαιδα, εἶχαν διάθεσιν νὰ παίξουν, καὶ νὰ κάμνουν βέργας ἀπὸ τὰ δένδρα της.

— Μάριε! ἐξαναφώνησε ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά.

— Περὼν! ἀπήντησε ὁ Μάριος, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν.

— Θέλω νὰ μου δειξῆς τί κάνεις αὐτοῦ!

— Ἐλα νὰ το δῆς μόνη σου!

Νέα σιωπή, καὶ νέον πῆσμα τῆς Φρόσως. Πάλιν ὅμως αὐτὴ πρῶτὴ ἐξαφώνησε:

— Μάριε! Ὅθι μού τὴ δώσης ἐμένα, ἐρχίσθη μ' αὐτὴν τὸν Μάριον στὴς ξυλῆς,

αὐτὴ τὴ βέργα; Φαίνεται πολὺ καλὴ! Ὁ Μάριος ἐπαίξε μὲ τὴν βέργα τὴν ἐλύγισε, ἐμαστίγωνε μὲ αὐτὴν τὸν ἀέρα, σὰν νὰ ἐκατέβαζε σπαθίς εἰς ἀόρατον ἐχθρόν.

— Ἄν σ' ἀρέσῃ, ἔλα μόνη σου νὰ τὴν πάρῃς!

— Ὁχι! ἐσύ νὰ μού τὴ φέρῃς! Καμμία ἀπάντησις. Ὁ Μάριος ἔκαμνε μετ' ὀλίγον ὅτι ἐβαρεθῆκε τάχα τὴν βέργαν, τὴν ἀφίσε νὰ πέσῃ ἐμπρὸς στὰ πόδια του, ἐκατέβασε τὸ καπέλλο του, στὰ μάτια του, διὰ νὰ μὴν τὸν κάψῃ τὰ χαρὰ ὁ ἥλιος, ἐσταύρωσε τὰ χεῖρα του καὶ ἐστήριξε τὴν ράχιν του εἰς ἓνα μεγάλο δένδρον.

Ἡ Φρόσω δὲν ἐκρατήθη περισσότερον. Ἐκαμνε ἀρκετὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος του.

— Μὴν εἶται κανὸς, καϊμίμε! τοῦ ἐφώνησε.

— Τί τρέχει πάλιν;

— Ἐλα καὶ σὺ πῖδ' ἐδῶ!

— Οὔτε βῆμα!

— Μὰ γιατί; μὰ γιατί;

— Φρόσω, σὲ περιμένουν στὸ σπίτι... Ἐλα λοιπὸν, σὰν κορῖτσι, νὰ πάμε. Μὴν κάνῃς τρέλλες!

— Ὁ! Μάριε! εἶπεν ἡ Φρόσω, καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάμματα.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἐξαδέλφου της ἦτο τόσο καλὴ, τῆς εἶδε τόσο ἄρμος! Φωνάσσει, ἂν ἦτον ἀδελφός; τῆς αὐτός, ἂν τὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ χερὶ, νὰ πηγαίνουν μαζί καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ εὐμορρὰ στὸν δρόμον! Ἀλλὰ καὶ πάλιν, πρῶτος ἐξαδελφός της ἦτο ἡ διαφορὰ δὲν ἦτο μεγάλη. δι' αὐτὴν ποῦ δὲν εἶχε γνῶσιν ποτέ της τί θὰ πῆ ἀδελφικὴ ἀγάπη...

Ἐστρεψε καὶ εὐρέθη δίπλα του.

— Νὰ μαι, ἦρθ... Μ' ἐκατάφερες...

— Δὲν εἶνε καλὰ αὐτὰ τὰ πείσματα, Φρόσω, τῆς εἶπε τότε ὁ Μάριος. Ἄν ἐξηκολούθησῃς ἔτσι, θὰ κάμῃς ὄλον τὸν κόσμον νὰ μὴ ἔχῃ μάτια νὰ σε δῇ... Ἐλα, φέρε τὸ χερὶ σου νὰ πάμε στὸ σπίτι.

— Δώσέ μου αὐτὴ τὴ βέργα! εἶπε ἡ Φρόσω.

— Παρακαλῶ! Καὶ δὲν τὴν παίρνεις μόνη σου;

— Κούττα ἐκεῖ εὐγένεια ὁ κύριος!

— Μὲ τὰ κακὰ καὶ τρελλὰ κοριτσάκια εἶνε περιττὴ ἡ εὐγένεια, δέιτε γίνονται χειρότερα! ἀπήντησεν ὁ Μάριος σοβρῶτατα.

Ἐτκουψῆ ἡ Φρόσω καὶ ἐσήκωσε τὴν βέργα. Ἐνῶ τὴν ἐκρατοῦσε μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρα, ἠσθάνθη μίαν ἐσωτερικὴν ὀρμὴν — ὅπως μοῦ εἶπεν ἀργότερα — νὰ τὴν φέρῃ.

— Μάριε! Ὅθι μού τὴ δώσης ἐμένα, ἐρχίσθη μ' αὐτὴν τὸν Μάριον στὴς ξυλῆς,

καὶ νὰ τὸν δέρῃ, νὰ τὸν δέρῃ, ὡς ποῦ νὰ ξεθυμάνῃ, καί, ἀφοῦ τὸν δέρῃ, κατὰ καλὰ, νὰ τὸν ἀρχίσῃ ὑστερα σιγά-σιγά. Δὲν ἐτόλμησε ὅμως.

— Τί ἔχεις; τῆς εἶπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Μάριος· γιατί εἶνε κόκκινα τὰ μάτια σου;

— Ἄ! μὰ εἶσαι πολὺ σκληρὸς νὰ μου λές γιὰ τὰ μάτια μου! Νά! ἡ ἀδελφὴ σου μ' ἔκαμε καὶ ἔκλαψα! Θέλεις νὰ μάθῃς καὶ ὅλας γιατί ἔκλαψα. αἱ;

— Περιττόν... τὸ γνωρίζω. Ἄλλη ἀνοησία κι' αὐτὸ ἐκ μέρους σου.

— Μὴν το λές, Μάριε, μὴν το λές ἔτσι! Κ' ἐσύ θάκλαιγες, ἂν ἦσουν σὰν ἐμένα... Τῆς εἶπα νὰ τὴν κάμω ἀδελφὴ μου, νὰ τῆς δώσω ὠραῖα ρούχα,

«Γιατί εἶνε κόκκινα τὰ μάτια σου;» (Σελ. 253.)

ὠραῖες κούκλες, καὶ διχμάντια ἀκόμα... νὰ τὴν ἀγαπῶ, νὰ τὴ λατρεύω, καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε! Τῆς εἶπα νὰ σε ἀφίση ἔσῃς στὴ φτώχεια σε καὶ νὰ μείνῃ πάντα μαζί μου, καὶ αὐτὴ δὲν ἤθελε, καὶ μοῦ εἶπε ἓνα σωρὸ κολόγια... Ἄ! τὸ κακοκόριτσο, πῶς το μισῶ τώρα!

— Δὲν εἶνε δικαίον ἂν δὲν ἔκαμνε ἡ Ἄγνη αὐτὸ ποῦ ἔκαμε, θὰ ἦταν σὰν τὸ ἑλεεινότερον γατάκι τοῦ κόσμου, — ἀπήντησεν ὁ Μάριος.

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό;

— Μὰ δὲν τὸ ἐννοεῖς λοιπὸν καὶ ἐσύ, ἂν εἶνε δυνατὸν ν' ἀρίσῃ ἡ Ἄγνη τὴ μαμμὰ καὶ ὅλα τὰ ἀδελφια της, γιὰ τοῖν;... Γιὰ σεῖα, γιὰ ἓνα κοριτσάκι ποῦ

πρώτη φορά τὸ βλέπει σήμερα; . . .
 — Μὰ ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Φρόσω μὲ δισταγμὸν, ἔχω τόσα χρήματα καὶ ὠραία... πολὺ ὠραία πράγματα.
 — Θαρρεῖς λοιπὸν πῶς ἡ ἀγάπη μας ἀγοράζεται μὲ χρήματα, κυρία Φρόσω; Πολὺ κακὴν ἰδέαν ἔχεις γιὰ μᾶς, βλέπω. Ἐλα ἐμῶς τώρα, πάμε στὸ σπίτι, καὶ μὴν ξανακάμης πιά τέτοιες τρελλές... ἂν θέλῃς νὰ σ' ἀγαποῦν!
 — Ἀπλῶσε τὸ μεγάλο μελαφὸ χέρι τοῦ κ' ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Φρόσως.
 — Πᾶμε γρήγορα, τῆς εἶπε. Ἡ μαμμά θ' ἀνησυχῇ τόσῃ ὥρα που λείπεις καὶ ἔπειτα, πρέπει ν' ἀγαπήσετε μὲ τὴν Ἀγνή...

Πόσῃ ἀνακούριον ἤσθάνετο ἡ Φρόσω, καθὼς ἐπεπατοῦσε χέρι-χέρι μὲ τὸν Μάριο. Δὲν εὔρισκε λέξεις διὰ νὰ τοῦ τὸ παραστήσῃ, ὅταν μετὰ καιρῶν πολὺν τοῦ ἔκαμε λόγον διὰ τὴν πρῶτην ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ τῆς.

Ἦτον ἓνα κεφάλι ἀκριβῶς ὑψηλότερὸς τῆς, καὶ αὐτὴ ἐγύριζε καὶ τὸν ἐκύτταζε μὲ θαυμασμόν.

— Ἦθελες ἐσύ νὰ εἶσαι ἀδελφός μου; τῷ εἶπε, ὅταν ἔρθεσαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς δενδροστοιχίως.

— Ὡ! πρὶν ἀποφασίσω, πρέπει πρῶτα νὰ σε δῶ καὶ νὰ σε μάθω τί εἶδους κορίτσι εἶσαι...

— Τί κοκίχ που ἔχεις!
 — Δὲν εἶνε κακία αὐτὸ, Φρόσω. Δὲν ἀδελφώνεται ὁ κόσμος ἐτσι, ὡς που νὰ πῆς ἀμήν. Ἄς περάσουν μερικὲς ἡμέρες, καὶ τα ξαναλέμε. Τώρα πηγαινὲς στὴ μαμμά, πού σε περιμένει στὴν ταρατά, κ' ἐγὼ πηγαινῶ νὰ σου στείλω τὴν Ἀγνή, νὰ φιληθῆτε καὶ ν' ἀγαπήσετε.

Ὁ ἥλιος ἐπληθύνετο νὰ δύσῃ, Ἄρσερὸ ἀεράκι ἐφυσῶσε ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῶν Μεθάνων, καὶ ἡ βραδυὰ ἐπρομηνύετο ὠραιότητά. Ἡ μητέρα μας ἐκάθητο εἰς τὴν χαμηλὴν ταρατάν τοῦ πύργου, μόνη τῆς, βυθισμένη εἰς τὰς σκέψεις.

Ὁ Μάριος εἶχε ἀφίσῃ τὸ χέρι τῆς Φρόσως καὶ ἀπεμακρύνετο. Ἐτρεξεν ὀμως αὐτὴ, καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐλα, Μάριε, νὰ πάμε μαζί στὴ μητέρα σου... Ντρέπομαι νὰ πάγω μόνη μου. Καὶ ὕστερα, ἅμα δῶ τὴν Ἀγνή, θά τὴν φιλήσω χωρὶς ἄλλο. Καὶ κατόπιν, μὲ παίρνεις καὶ πηγαινόμε καὶ βλέπουμε τὸν πύργον, καὶ μὲ μαθαίνεις νὰ κάμνω ἔτι κάμνετε ἐσεῖς, γιατί θέλω κ' ἐγὼ νὰ εἶμαι σὰν ἐσεῖς.

Ἐχαμογέλασε ὁ Μάριος, καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ πολλὴν συμπάθειαν. Ἐπὶ τέλος τὸ ἀγριοκάταικο εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἡμερεύῃ.

— Μητέρα, εἶπε μετὰ τινὰς στιγμῶν, ὅταν ἀνέβησαν εἰς τὴν ταρατάν, ἡ Φρόσω θέλει νὰ σας μιλήσῃ. Ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὴν μοναξιά, ξεβόρετε...

Δὲν ἐχρειάζετο περισσότερα ἡ μητέρα διὰ νὰ τὸν ἐνοήσῃ. Καὶ εἶνε πάντοτε τόσον καλὴ καὶ γλυκεῖα ἡ μητέρα μας, ὥστε δὲν ἤμποροῦτε καὶ ἡ Φρόσω νὰ μὴν αἰσθανθῇ ἀκαταμάχητον ἔλξιν πρὸς αὐτήν. Ἠσθάνετο κοντὰ τῆς κατὶ τι, τὸ ὅποιον μόνον μὲ τὴν μητέρα τῆς εἶχε δοκιμάσῃ ἄλλοτε.

— Ὡ! εἶπε, ἅμα σὰς βλέπω, δὲν ὑποφέρω καθόλου ἀπὸ μοναξιά... Πῶς ἤθελα νὰ ἐμέναμε ἐτσι πάντα μαζί!
 (Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΕΥΔΟΞΙΑ Χ. ΒΑΡΑΚΙΔΟΥ

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης βραβευθὲν διὰ δημοφιλίαν.

[186 φυλ., 9 σελ. 70]

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΑΡΩ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΚΟΡΙΤΕΙ)

Εισέρχεται μὲ τὲς μύτες τῶν ποδιῶν, καὶ βάζει τὸ δάκτυλο ἐπάνω στὰ χεῖλη τῆς.

Σούτ! (μὲ πιγμῆτην φωνήν.) Κοιμᾶται... Τὴν ἔβαλα νὰ κοιμηθῇ στὸ κρεβατάκι τῆς τὰ μάτια τῆς ἐκλείσαν, κ' ἐγὼ ἐβόηξα ἔξω, σιγὰ-σιγὰ, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐξυπνήσω.

(Ἐξάφρα τείνει τὴν ἀκοήν, καὶ κατόπιν ἀποτείρεται μὲ ἀρηουχίαν πρὸς τὸ ἀκροατήριον.) Δὲν ἔδωξες, νομίζετε;... Ἄ! ὄχι! ἔτριξε ἓνα ἐπιπλο... Πινηχία μου! θὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὴν ἀνησυχία μου! Ἡ Ραρῶ εἶνε ἄρρωστη, μὴ πολὺ ἄρρωστη! Σήμερον δὲν ἔρχε, κ' ἔχει τρεῖς ἡμέρας που δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς νὰ μιλήσῃ. Τοῦ κίκου τὴν παραλαῶ, τοῦ κίκου τὴν φιλῶ καὶ τῆς

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆς ἄλλης, καὶ τῆς ἀπῆν...

τῆσα... ἀπὸ μέσα μου, ἐννοεῖται! Νά... ἐδῶ κοντὰ εἶνε ἓνα κριτσάκι χωρὶς φόρεμα, κ' ἐγὼ... κ' ἐγὼ δὲν σ' ἔχω ἀνάγκη, ἂν καὶ (μὲ ἓνα ἀναστεραγμὸν)... ἂν καὶ εἶσαι πολὺ ὠραία!»

Καί, γιὰ νὰ μὴν κάθωμαι καὶ σπάζω τὸ κεφάλι μου περισσότερον, ἐπῆρα τὰ χρήματά μου, καὶ τα ἔδωσα ὅλα στὴ γειτόνισσα.

Ἡ μαμμά μ' ἐφίλησε τότε ἡ καλὴ ἔκαμε ἓνα σωρὸ ἐγκώμια, καί... τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ἅμα ἐξύπνησα, εἶδα τὴν ἀντικρυνὴν κούκλα, πού καθότανε σὲ μια καρέκλα, δίπλα στὸ κρεβάτι μου, καὶ μου χαμογέλοῦσε.

Ἐσηκώθηκα ἀμέσως, καὶ ἐπήδησα κοντὰ τῆς, καὶ, καθὼς ἐγονάτιζα γιὰ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω, εἶδα πού ἐκρατοῦσε ἓνα χαρτάκι στὸ χεράκι τῆς. Καὶ τὸ χαρτάκι ἔγραφε: «Ἔσο πάντοτε εὐσπλαγγχνος καὶ ἐλεήμων!»

(Σταματᾷ καὶ ἀκούει.) Μοῦ φαίνεται πῶς ξύπνησε ἡ δεσποινὶς Ραρῶ... Σούτ! μὴ μιλάτε! Πηγαινῶ μὴ νὰ δῶ τί κάνει.

(Διευθύνεται σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν θύραν ὅπως εἶχε ἔλθῃ, στίς μύτες τῶν ποδιῶν καὶ μὲ τὸ δάκτυλο στὰ χεῖλη.)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τοτός, ἀκούσας ὅτι τὸ ἀρχαῖον «Ἑλληνικὸν πῦρ» ἔκαιε κ' ἐνέεις τῆς θαλάσσης. — Τί καλὰ ἀνοφανεῖ! τότε θὰ πιάνανε καὶ τὰ ψέρια ψημένα!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Χαιρυνείας

Ὁ Τατάκης πρὸς τὴν Διλικάν: — Τί ἀγενὴς αὐτὴ ἡ Φρόσω!

— Μπᾶ! γιατί;

— Φαντάσου: ἐνῶ ἐγὼ, ἅμα τὴν εἶδα στὸν περπάτο, τῆς ἔβγαλα τὸ καπέλο μου ὡς τὸν οὐρανὸ, ἐκεῖ, ἡ οὐδὲ κἂν νὰ σηκώσῃ τὸ δικό της!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τοῦ Φαλίμου

Ὁ Μέλλων Διπλωμάτης, ἰσπεύων ἄγριον ἔππον, ὃ ὁποῖος διαρκῶς σηκνέται εἰς τὰ δύο τοῦ πόδια:

— Φαίνεται ὅτι τὸλόγο μου ἐλησμόνησεν ὅτι εἶνε τετράποδος!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Ηλεκτρικοῦ Σπινθῆρος

Ἐξῶθεν τοῦ κήπου Ἀρνιώτη, μεταξὺ δύο μικρῶν.

— Φαντάσου, λέγεται Ἀρνιώτης σὰν νὰ εἶχε ἀρνιά, ἐνῶ ἔχει μόνον σκύλους.

— Καὶ πῶς ἤθελες νὰ λέγεται;

— Σκυλιτσέ!

Ἐστᾷλη ὑπὸ τοῦ Νίκου τοῦ Ἀθηναίου.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλόουν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μου, συναποστέλλοντες καὶ μελέπᾳ 30. διὰ τὴν τύπωσιν τῆς νέας ταινίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

ΑΚΟΥΣΙΑ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

Τὸ προηγουμένον φύλλον, ἀντὶ νὰ τυπωθῇ ὡς συήθως τὴν Πέμπτην, μόνις ἐυτυπῶθῃ τὸ Σάββατον. Ἡ καθυστέρησις αὕτη προήλθεν ἐνεκα τῆς μετακομίσεως τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Κωνσταντινίδου, τὸ ὅποιον ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἐρμού, ὅπου τὸ ἤξουρατε ἔως τώρα, μετεφέρθη εἰς ἰδιόκτητον καὶ ἐνυπόχρον ἔργαστήριον, παρὰ τὴν Πλατεῖαν Ὀμονοίας, ὁδὸς Γεραλίου, ὅπου βεβαίαι ἡ ἔργασια θὰ γίνεταί τώρα ἀκόμη τελειότερα.

Φαντασθῆτε τί φασαρία εἶνε ἡ μετακομίσις ἐνὸς τόσο μεγάλου Τυπογραφείου! Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐφεβήθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκδώσῃ φύλλον μίαν ἐβδομάδα. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ καθέρωμα τάξεως καὶ ταχύτητος, διὰ τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου, ὅτι τὸ προηγουμένον φύλλον μὴ δὲν καθυστέρησε παρὰ μόνον τρεῖς ἡμέρας. Οἱ ἐν Ἀθήναις μάλιστα δὲν ἐνόησαν τίποτε, διότι ἔλαβαν τὸ φύλλον τὴν Κυριακὴν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζω ὅτι οἱ συνδρομηταί τοῦ Ἐκωτερικοῦ, γνωρίζοντες πλέον τὴν αἰτίαν τῆς ἀνωμαλίας ταύτης, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶν.

Μόνον εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐστάλη ὀλίγον ἄργότερα, καὶ εἰς μερικὰ μέρη τοῦ Ἐκωτερικοῦ δὲν ἐστάλη διόλου, διότι δὲν ἐπῆρθεσαν τὴν ἡμέραν τοῦ κατ' εὐθείαν ταχυδρομείου. Ἐκεῖ λοιπὸν στέλλεται μὰ μὲ τὸ σημερινόν, ὑπὸ μίαν ταινίαν. Ἐλπίζ

